

Підсумовуючи, зазначимо, що казки є потужним засобом навчання, емоційного спілкування та зв'язку, вони формують міцну основу для когнітивного та емоційного розвитку учнів.

Література:

1. Богуш А. М., Лисенко Н. В. Українське народознавство у дошкільному закладі. Навч. посібник. К.: Вища школа, 2001. 400 с.
2. Котик Т. Нова українська школа: теорія і практика формування емоційного інтелекту в учнів початкової школи. Навчально-методичний посібник. Тернопіль. Астон. 2020. 193 с.
3. Парфан О. Казка: навчання, виховання, мотивування. Сучасні освітні технології. Іноземні мови. «Учитель початкової школи» № 5-6, 2020, С. 13-14
4. Петрушкевич О. Казка як інструмент педагога. Режим доступу: https://osvitanova.com.ua/posts/1800-kazka-iak-instrument-pedahoha?fbclid=IwAR0n2ELN-GGDPSlNiqKw_DBEqgVAsVCnA7uNkBOVSTQ2lxQqEquFb btILsY
5. Martina M. The Power of Fairy Tales: An Invaluable Bond Between Parents and Children. Режим доступу: <https://familyintale.com/the-power-of-fairy-tales-an-invaluable-bond-between-parents-and-children/?srsltid=AfmBOorTo6XgiAmJoGZ9UBGlliInohx6ZasJZIGhzsrajFZYLMf-51f7E>

*Супрун Майя Володимирівна,
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри іноземних мов
гуманітарних спеціальностей,
Волинський національний
університет імені Лесі Українки
ORCID: 0000-0002-6800-2729*

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОГО МЕТОДУ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ У ВНЗ

Інтернет-адреса публікації на сайті:

<http://www.spilnota.net.ua/ua/article/id-5186/>

Комунікативний метод з'явився в 60-70-х роках минулого століття у Британії, коли англійська мова поступово почала набувати статусу мови міжнародного спілкування. Тоді-то і з'ясувалося, що випробувані та надійні для того часу традиційні методики перестали задовольняти

потреби більшості тих іноземців, які намагалися вивчити англійську мову. Основною причиною цього був новий контингент людей, які розглядають іноземну мову в першу чергу як засіб комунікації. Вони потребували не глибинного, системного вивчення мови, яке пропонували традиційні академічні програми, а можливості швидко застосовувати отримані знання на практиці.

Комунікативний метод базується на теорії мови, згідно з якою метою вивчення мови повинно бути формування комунікативної компетенції. Британський лінгвіст D. A. Wilkins (1972) дослідив функціональний, тобто комунікативний потенціал мови і проаналізував систему комунікативних значень, які повинен розуміти й виражати той, хто вивчає мову. Методисти дали своє трактування цій теорії: вони наголосили на необхідності формування комунікативних умінь (communicative proficiency). Новий метод дістав назву the Communicative Approach або the Communicative Language Teaching (CLT). На відміну від граматико-перекладної методики, основною метою навчання іноземної мови за цим методом є навчання не системі мови, а її застосуванню в реальному (переважно усному) спілкуванні; а основним засобом навчання виступають не письмові тексти і граматичні вправи, а ситуації, що моделюють реальне спілкування

Комунікативна методика вивчення англійської мови за професійним спрямуванням у ВНЗ полягає в тому, щоб навчити студентів вільно спілкуватися. З усіх чотирьох видів діяльності, серед яких письмо, читання, аудіювання та говоріння при комунікативному підході найбільше приділяється уваги говорінню та читанню.

Хочу відзначити, що студенти, які мають великий словниковий запас та можуть прочитати і зрозуміти статті на професійні теми, на жаль, не можуть вільно обговорювати та говорити про прочитане. Саме комунікативний підхід у вивченні іноземної мови за професійним спрямуванням дозволяє не боятися спілкування. Відомо, що якщо людина знає близько 500-1000 слів іноземною мовою та в її запасі відомостей є вивчені мовні, граматичні структури і кліше, то вона легко зможе спілкуватися за кордоном.

Особливої уваги сьогодні потребує розробка нових методів і технологій комунікативного навчання англійської мови за професійним спрямуванням, бо правильне, багате мовлення є одним із показників загальної освіти та рівня культури людини.

Дослідженням різних аспектів комунікативного підходу в процесі навчання іноземних мов займалися: М. Ляховицький, Л. Малишевська, І. Плужник, Г. Рогова, В. Скалкін, Н. Скляренко, А. Старков, І. Сусов, С. Шатілов, G. Brumfit, J. Harmer, K. Johnson, W. Littlewood, K. Morrow, A. Wesley, G. Widdowson та інші [1].

Сучасна комунікативна методика пропонує широке запровадження до навчального процесу активних нестандартних методів і форм роботи для кращого свідомого засвоєння матеріалу. Для їх реалізації важливо мати чітке уявлення про комунікативну організацію заняття, яка включає визначення предмету, мети та форми спілкування, вибір ефективних форм подання матеріалу та підтримки мовленнєво-розумової активності студентів. Велика увага надається парній та груповій роботі. Студентам пропонуються теми та запитання для обговорення, і вони випробовують свої сили в реальному спілкуванні. Форми такої роботи можуть містити: внутрішні (зовнішні) кола (inside/outside circles); мозковий штурм (brainstorm); читання зигзагом (jig saw reading); обмін думками (think-pair-share); парні інтерв'ю (pair-interviews) та інші.

Такі заняття допомагають студентам ожитися, подолати страх, напругу, сором'язливість та говорити вільніше. Пріоритетними ж мають стати прийоми, які стимулюють активне мислення та спонукають до висловлення думок іноземною мовою. Одним з таких прийомів є комунікативне завдання. Створення та формулювання комунікативного завдання вимагає винахідливості, тому що важливо будувати його на цікавому матеріалі реальних життєвих ситуацій, залучаючи при цьому фантазію студентів.

Комунікативний підхід навчання мовленнєвої діяльності складається з п'яти принципів: принцип мовленнєво-розумової діяльності: навчання спрямовується на спілкування, яке можливе лише за умови постійного практичного використання мови в ситуаціях, наближених до реальних; принцип індивідуалізації при керівній ролі особистісного аспекту; оскільки людина має своє індивідуальне ставлення до оточення, то і мовлення її теж є індивідуальним; принцип функціональності спирається на систему мовленнєвих засобів; принцип ситуативності: застосування мовленнєвих засобів відбуваються ситуативно, в межах певного контексту, відтворює комунікативну реальність; принцип новизни забезпечує розвиток мовленнєвих умінь, зокрема динамічності, здібності перефразовувати, комбінувати [2, с. 67].

Важливою складовою комунікативної компетенції є відсутність мовного бар'єру та страху спілкування. Основа комунікативного підходу – говорити грамотно. Правильність мовлення – головна навичка. Як правило, з'являється мовний бар'єр, через те, що студенти бояться висловлюватися іноземною мовою та допустити помилку. Однією з причин виникнення цих проблем може бути низька самооцінка. Такі здобувачі вищої освіти постійно хвилюються через те, що інші скажуть чи подумають про них і часто вважають, що їхні мовленнєві уміння слабші, ніж в інших. Особистість викладача також може бути причиною появи страху в спілкуванні іноземною мовою. Деякі педагоги намагаються

домінувати над аудиторією, постійно прагнуть бути в центрі уваги, багато говорять та коментують інших, часто поспішають виправляти кожен зроблений помилку, перешкоджаючи вільному говорінню студентів. Тому краще вказувати на помилки, не перебиваючи, а після того, як студент завершить розповідь. А під час розповіді можна робити записи, аби не забути помилки.

Отже, викладання англійської мови за професійним спрямуванням у ВНЗ дедалі більше акцентує на комунікативних навичках студентів. Замість вивчення мови як абстрактної структури акцент робиться на можливості студентів ефективно спілкуватися в реальних ситуаціях. З упровадженням сучасних інформаційних і комунікаційних технологій у навчальний процес відкриваються нові можливості для покращення процесу викладання й навчання. Застосування інноваційних методів дає змогу більш індивідуалізовано підходити до потреб і рівня знань кожного студента.

Література:

1. Зеленська О. П. Деякі аспекти комунікативного підходу до навчання іноземних мов майбутніх вчителів іноземних мов. Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Серія: Педагогічні науки. 2018. Вип. 151 (2). С. 23-26.
2. Пометун О. І., Пироженко Л. В. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання: наук.-метод. посіб. / за ред. О. І. Пометун. К.: А. С. К., 2004. 192 с.

*Чумаченко Ольга Анатоліївна,
доцент кафедри українознавства
та загальної мовної підготовки,
Національний університет
«Запорізька політехніка», Україна
ORCID: 0000-0002-9393-953X*

ІСТОРІЯ КОНСТРУЮВАННЯ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ ДВИГУНА Д-18Т

Інтернет-адреса публікації на сайті:

<http://www.spilnota.net.ua/ua/article/id-5200/>

Сучасна історична думка все більше схиляється до ідеї про необхідність всебічного дослідження та відтворення періоду зародження та подальшого розгортання науково-технічного прогресу в Україні, невід'ємною складовою якого була галузь авіаційного двигунобудування. Єдиним центром цієї сфери авіаційної промисловості в Україні є м. Запоріжжя, в якому знаходяться ПАТ «Мотор Січ» та ЗМКБ «Прогрес» ім. О. Г. Івченка. Яскравим прикладом їх роботи було створення та введення в експлуатацію двигуна Д-18Т, розробленого для військово-транспортного літака нового покоління Ан-124, що робить тему дослідження актуальною.

Ще в 1966 р. у ЗМКБ «Прогрес» було проведено розрахунок двигуна, який мав перевершити всі існуючі до цього моделі за ступенем двоконтурності. Наприкінці року з'явився наказ Міністерства авіаційної промисловості про розробку проекту подібного двигуна. Проектування та доведення ДТРД проводилися з широким використанням досягнень вітчизняної науки і техніки, а також закордонного досвіду. Створення Д-18Т потребувало вирішення багатьох науково-технічних проблем у галузі газодинаміки, теплообміну трьохвимірного математичного моделювання, автоматизації проектування та технології виробництва [1, с. 324]. Конструкція Д-18Т була виконана за трьохвальною схемою та обладнана пристроєм реверсійної тяги. Двигун був трьохкаскадний з газодинамічним зв'язком між каскадами. Він складався з 18 модулів, кожен з яких являв собою завершений конструктивно-технологічний вузол. Окремі модулі та їх складові частини могли бути замінені безпосередньо на літаку. Деякі оригінальні рішення, використані в конструкції вузлів та деталей двигуна Д-18Т, були виконані на рівні винаходів і захищені авторськими свідоцтвами СРСР [2, с. 101-102].